

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820010248
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8820010248.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.03.2023 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného C. B. proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/39/2020 zo dňa 22.06.2022.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/39/2020 zo dňa 22.06.2022 bol obžalovaný C. B. uznaný vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 27.12.2019 asi o 11.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Favorit, evidenčného čísla E.-Z., po štátnej ceste v Obci Nižný Kručov, okr. Vranov nad Topľou, smerom na Obec Komárany, kde bol zastavovaný službukonajúcim príslušníkom Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou npor. Bc. E. G., ktorý stal v strede jazdného pruhu a obžalovanému ako vodičovi vozidla zastavovacím terčom dával znamenie na zastavenie vozidla, obžalovaný príkaz príslušníka PZ nerešpektoval, pokračoval v jazde bez zníženia rýchlosti a bez zmeny smeru jazdy, v dôsledku čoho príslušník PZ bol nútený vyhnúť sa zrážke s motorovým vozidlom tak, že odskočil, pričom bol zasiahnutý pravým spätným zrkadlom motorového vozidla, v dôsledku čoho príslušník PZ poškodený npor. Bc. E. G. utrpel zranenia s dobou liečenia do 7 dní, pričom obžalovaný sa konania dopustil napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Vranov nad Topľou, č. ORPZ-VT-OD12-151/2019-P zo dňa 13.11.2019 bol uznaný za vinného z dopravného priestupku a bol mu uložený aj zákaz viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 14 mesiacov a trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 0T/47/2019 zo dňa 20.12.2019 bol právoplatne uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a bol mu uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 18 mesiacov,

za čo mu bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1, 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m) a § 42 ods. 1 Tr. zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu bol uložený aj trest prepadnutia veci - osobné motorové vozidlo Škoda Favorit 135 Lux, ev. č. E. XXX S., VIN P

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona bol zrušený v rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 0T/44/2020 zo dňa 22.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/23/2021 z 15.12.2021 výrok o treste, ktorým mu bol za prečin podľa

§ 348 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 36 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 48 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť E., a. s., J., škodu v sume 25,67 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný dňa 25.11.2022, čo je v lehote stanovenej zákonom, pretože obžalovaný sa hlavného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, nezúčastnil a lehota na podanie odvolania mu tak začala plynúť až po doručení rozsudku. Skoršie doručovanie rozsudku nevykazovalo súlad s procesným predpisom pre nesprávne uloženie zásielky a jej vrátenie súdu, preto správne postupoval konajúci súd, ak zásielku obžalovanému opakovane dal doručiť a stalo sa tak dňa 25.11.2022.

V dôvodoch odvolania predložených obhajcom obžalovaného bolo vyslovené, že v danej veci nebola podľa názoru obhajoby dodržaná zásada náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Podľa § 159 Tr. poriadku jedným z dôkazných prostriedkov je aj rekonštrukcia trestných činov. Táto dôkazná metóda, ktorá je prepracovaná vedou kriminalistiky v posudzovanom prípade mohla objasniť viaceré sporné skutočnosti s uvedeným skutkom obžalovaného. V prípade obžalovaného sa objavujú viaceré protichodné tvrdenia ohľadom vzdialenosti, odkiaľ auto vychádzalo, až po miesto, kde došlo k incidentu. Aj z výpovede odborného konzultanta na hlavnom pojednávaní vyplýva, že z pohybu vozidla a ani zo spisu nie je dostatok informácií a podkladov k tomu, aby bolo možné vyhodnotiť, prečo vodič radšej zvolil intenzívne vyháňanie vľavo a nie brzdenie. Podľa odborného konzultanta nebola robená ani skúška technického stavu brzdovej sústavy. Z tohto pohľadu preto považuje dokazovanie za neúplné. Z konania obžalovaného taktiež nebolo preukázané úmyselné zavinenie, čo predpokladá ustanovenie § 323 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona. Nebola vyvrátená hypotéza kauzality skutku. Nevidí úmysel konať proti verejnému činiteľovi, obžalovanému nebolo jasné z pohľadu jeho duševného stavu, či išlo o policajta. Počas jeho konania nebola plne prítomná vedomostná aj vôľová zložka subjektívnej stránky trestného činu. Obžalovaný možno vedel, ale nechcel spôsobiť útok na verejného činiteľa, z tohto pohľadu aj vidíme narušenie príčinnej súvislosti objektívnej stránky trestného činu. Musíme tiež poznamenať, že sa jednalo o akciu vykonávanú neregulárnym spôsobom, kedy nebola istota bezpečného zastavenia obžalovaného zo strany príslušnej hliadky. Z dokazovania na súde prvého stupňa teda nebol preukázaný úmysel a tým nebola naplnená skutková podstata trestného činu útoku na verejného činiteľa. Dokazovanie bolo vedené iba na základe jednej verzie, bez zváženia iných okolností, ktoré by potvrdzovali to, čo vypovedal obžalovaný, v prípravnom konaní a následne v súdnej časti. Aj z výpovedi svedkov, poškodeného vyplývajú viaceré rozporuplné tvrdenia a to v akej vzdialenosti bol policajt a na akom mieste, v akej vzdialenosti obžalovaný na svojom prichádzajúcom aute, ako bol policajt oblečený, akým spôsobom vykonával zásah proti obžalovanému. Podstatnou úlohou dokazovania v trestnom konaní je práve vyvrátiť rozporuplné skutočnosti a potvrdiť tie správne, ktoré vedú k dosiahnutiu cieľa trestného konania, tak ako to vyplýva z § 1 Tr. zákona. Obžalovaný doznáva, že riadil vozidlo bez vodičského oprávnenia, preto odkazujú na § 40 Tr. zákona, kedy súd mohol aplikovať dané ustanovenie na skutkový stav veci a upustiť od ďalšieho potrestania. Preto v tomto rozsahu považujú rozhodnutie za nesprávne. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 a § 322 Tr. poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Na verejnom zasadnutí obhajca modifikoval návrh na rozhodnutie v tom smere, že pokiaľ odvolací súd nebude mať pochybností o skutkovom stave a právnom posúdení veci, navrhol priznať obžalovanému poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. b), c), h) Tr. zákona a tieto posúdiť ako výnimočné pomery podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, v dôsledku čoho bude možné mu uložiť trest domáceho väzenia s kontrolou technickými prostriedkami.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade preskúmal postup konajúceho súdu, ktorý zodpovedá zákonu. Konajúci súd umožnil obžalovanému vyjadriť sa ku skutku, ako aj k dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní a v rámci záverečnej reči mal priestor predložiť argumentáciu na zbavenie viny, resp. jej zmiernenie, iba obhajca obžalovaného, keďže obžalovaný sa ho nezúčastnil a požiadal, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Obžalovaný mal možnosť spolu s obhajcom navrhnúť aj vykonanie ďalších dôkazov, čo obhajca využil. Z tohto pohľadu postup konajúceho súdu preukazoval dodržiavanie práva na obhajobu.

Dôkazy boli konajúcim súdom vykonané v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom, preto o ne mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia. Ostatne obžalovaný ani nenamietal nezákonnosť postupu pri vykonaní dôkazov, resp. nehodnotil ich ako procesne neúčinné, domáhal sa iba vykonania rekonštrukcie v uvedenej veci, ktorá by podľa jeho názoru preverila jeho tvrdenia a tvrdenia poškodeného. Konajúci súd odmietol vykonať tento dôkaz s poukázaním na obsah vykonaného dokazovania, ktorý postačoval pre ustálenie skutkového stavu, predovšetkým na správu o ohliadke miesta dopravnej nehody a z nej vyhotovenej fotodokumentácie, či výpovede zúčastnených osôb.

Jediným pochybením v procese dokazovania je, že konajúci súd si pribral za konzultanta postupom podľa § 151 ods. 3 Tr. poriadku W.. Š. T., ktorého vypočul na hlavnom pojednávaní. Odborný konzultant je ale osoba, ktorá má napomôcť orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu objasniť prípadnú zložitú odbornú problematiku a vysvetliť podstatu zložitosti veci tak, aby dokazovanie v ďalšom priebehu trestného stíhania bolo vedené účinne a zmysluplne. Je to tzv. poradca na zorientovanie sa v odborných veciach, o ktorých orgány činné v trestnom konaní alebo súdy nemôžu mať odborné znalosti pre ich vysokú odbornú špecifickosť. Vzhľadom na postavenie odborného konzultanta, ktorý má napomôcť pri riešení vysoko odbornej problematiky, procesný predpis neumožňuje ani výsluch tejto osoby a súčasne neumožňuje, aby takáto osoba pôsobila v tej istej veci ako znalec alebo aby podávala písomné vyjadrenie k posúdeniu veci (§ 153 ods. 2 Tr. poriadku). Ak teda do konania pribratý konzultant W.. Š. T. bol vypočutý na hlavnom pojednávaní, táto jeho výpoveď je procesne neúčinná a nemožno na ňu prihliadať.

Obsah dôkazov je podrobne rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku a z nich konajúci súd vyvodil skutkové zistenia ustálené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Podľa názoru konajúceho súdu výpoveďou poškodeného Bc. V. G. a svedka W.. J. Y. bolo preukázané, že obžalovaný nerešpektoval príkaz poškodeného Bc. V. G. zastaviť s motorovým vozidlom, ktoré viedol, pričom použitie zastavovacieho terčika poškodeným bolo preverené výpoveďou svedkyne C., ktorá potvrdila, že poškodený držal terčik v ruke. Obžalovaný jazdiac bez zníženia rýchlosti a zmeny smeru jazdy, hoci poškodený stál v strede jazdného pruhu dávajúc znamenie na zastavenie s motorovým vozidlom, donútil poškodeného vyhnúť sa zrážke s motorovým vozidlom, pritom došlo k jeho zasiahnutiu pravým spätným zrkadlom, v dôsledku čoho mu bolo spôsobené poranenie ľavej ruky s dobou liečenia do 7 dní.

S týmto priebehom skutkového deja sa odvolací súd stotožnil a stotožnil sa aj s predloženými úvahami, ktoré viedli konajúci súd ku skutkovým záverom. Tieto považuje odvolací súd za správne a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania, v rámci hodnotenia ktorého konajúci súd postupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pretože jasne a zrozumiteľne vyložil, o ktoré dôkazy opierať preukázanie jednotlivých skutkových okolností tvoriacich skutkový dej. Hodnotenie dokazovania má svoj logický základ v analýze posudzovania jednotlivých dôkazov a aj v ich súhrne, preto odvolací súd naň v celom rozsahu odkazuje.

Odvolací súd vzhľadom ale na uplatňované námietky v odvolaní najmä k ustáleniu skutkových okolností uvádza, že rozsah vykonaného dokazovania postačoval pre ustálenie skutkového stavu bez rozumných pochybností. Poškodený Bc. G. a svedok Ing. Y. tvoriaci hliadku polície, ktorá mala za úlohu zastaviť motorové vozidlo vedené obžalovaným, podrobne popísali, ako došlo k vzniku kolízie na ceste v dôsledku nerešpektovania príkazu zastaviť s motorovým vozidlom zo strany obžalovaného. Ten namietal neregulérny spôsob zastavovania zo strany polície, ktorý spočíval v tom, že poškodený mu vybehol pred auto asi vo vzdialenosti pol metra v tmavom oblečení bez reflexných prvkov, hoci boli slabé rozhládové pomery, a bez predpísaného terčika, pretože držal v ruke iba nejakú tmavú paličku. Táto obrana

obžalovaného bola vyvrátená predovšetkým záznamom dopravnej nehody z 27.12.2019 a zápisnicou o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody z 27.12.2019, ktorá sa vykonala toho istého dňa v čase od 11:40 do 13:00 hod.. Z nich vyplýva dopravná situácia a to, že išlo o priamy úsek cesty, ktorej povrch bol suchý, neznečistený, s výrazne viditeľným vodiacim pruhom, bez závad komunikácie a s rýchlostným limitom 50 km/hod., pričom boli nesťažené poveternostné podmienky cez deň, viditeľnosť neznížená vplyvom poveternostných podmienok a s dobrými rozhľadovými podmienkami. Tento popísaný stav je zachytený aj na fotografiách a je nutné konštatovať, že je tak aj nimi objektivizovaný.

Vychádzajúc z uvedených zistení tvrdenie obžalovaného, že boli slabé rozhľadové podmienky, je v rozpore s fotodokumentáciou, z ktorej je zrejмый stav poveternostných podmienok a preto nebolo potrebné tieto objasňovať ďalším dôkazom, aj keď ku skutku malo dôjsť o 40 minút skôr, ako bola vykonaná obhliadka miesta dopravnej nehody. Tento stav ale bol overený aj výpoveďami poškodeného, či svedka P. E., ktorý uviedol, že bolo polo zamračené, čo postačovalo pre záver, že obžalovaný mal dobré rozhľadové a aj dohľadové pomery.

Obžalovaný popieral, aby videl poškodeného stáť na strede jeho jazdného pruhu so zastavovacím terčikom, tvrdiac, že mu nejaký muž v tmavom oblečení vybehol pol metra pred autom držiac v ruke čiernu paličku. Ani táto konštrukcia priebehu skutkového deja obžalovaného nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, pretože výpovede poškodeného a svedka W. Y., že poškodený držal v ruke zastavovací terčik boli potvrdené výpoveďami svedkov L. E. a A. C.. Menovaní svedkovia si totiž prehrali kamerový záznam z kamery umiestnenej na budove potravín a videli na ňom, že poškodený Bc. G. oblečený v uniforme držal v ruke zastavovací terčik počas chôdze idúc za vozidlom obžalovaného, ktoré zastavilo za výjazdom z parkoviska potravín. Nelogickým je aj vytvorenie náhlej prekážky vbehnutím poškodeného približne pol metra pred vozidlo obžalovaného, pretože ak by tomu tak naozaj bolo, ako tvrdí obžalovaný, určite by došlo k priamemu stretu poškodeného s vozidlom v jeho prednej časti, pretože odbočovací manéver by obžalovaný nestihol urobiť vzhľadom na potrebný reakčný čas vodiča s vykonaním manévru. Napokon ani tvrdeniu obžalovaného, že mu poškodený začal vulgárne nadávať, nezodpovedajú dôkazy. Vyššie menovaní svedkovia L. E. a A. C. opísali hádku pri aute tak, že v nej dominoval hysterický krik matky obžalovaného, ktorá kričala na policajta.

Tvrdeniam obžalovaného nemožno uveriť, pretože časť z nich je vyvrátená inými objektívnymi dôkazmi a časť z nich je spochybnená výsluchom svedkov, ktorí reagovali na dianie na ceste a opísali to, čo vnímali svojimi zmyslami priamo ale i nepriamo cez kamerový záznam. Hoci tvrdenia obžalovaného podporuje výpoveď svedkyne A. B., matky obžalovaného, ktorá taktiež tvrdila, že poškodený mal vybehnúť pred auto a keď ho syn obchádzal, tak muž im buchol rukou do spätného zrkadla, pričom k nim po zastavení vozidla dobehol a vyťahoval jej syna z auta von a následne im začal vulgárne nadávať, tak aj táto výpoveď je v rozpore s opisom udalostí svedkami L. E. a A. C., ktorí na zázname videli poškodeného idúceho, nie bežiaceho, a vnímali, že to bola práve svedkyňa B., ktorá hystericky kričala na policajta. Rovnaký opis okolností vbehnutia muža pred ich auto trpí takými istými nedostatkami ako aj výpoveď obžalovaného, z čoho možno usudzovať iba na to, že obžalovaný a svedkyňa sa dohodli, ako budú vypovedať k priebehu skutkového deja.

Následne odvolací súd posudzoval výpoveď poškodeného, ktorý tvrdil, že stál približne v strede jazdného pruhu držiac pritom zastavovací terčik za účelom zastavenia motorového vozidla na žiadosť inej hliadky, ktoré mal viesť obžalovaný v čase uloženého zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov, pričom obžalovaný na jeho pokyn zastavenia nereagoval, preto sa jeho vozidlu musel uhnúť odskočením do strany, i keď obžalovaný mierne zmenil smer svojej jazdy.

Tvrdenia poškodeného sú okrem výpovede svedka W. Y., kolegu poškodeného a člena policajnej hliadky, verifikované i výpoveďami svedkov L. E. a A. C. v tom smere, že poškodený v kritickej dobe mal pri sebe zastavovací terčik, a bol v uniforme, ktorú rozpoznali ako policajnú. Zápisnicou o obhliadke miesta dopravnej nehody a pripojenou fotodokumentáciou sú objektivizované dobré rozhľadové a dohľadové pomery nielen na poveternostné podmienky v danom čase ale aj so zreteľom na priamy úsek cesty, odkiaľ prichádzal obžalovaný na motorovom vozidle. Výpoveďami menovaných svedkov L. E. a A. C. tiež bolo potvrdené, že obžalovaný sa na svojom motorovom vozidle pohyboval ľavými kolesami po stredovej čiare až po strede cesty, čo zodpovedá tvrdeniu poškodeného, že obžalovaný jazdil vo svojom jazdnom pruhu. K miernemu odchýleniu zo smeru jazdy došlo zrejme len tesne pred miestom, kde stál pôvodne poškodený, pretože pokiaľ by obžalovaný chcel obísť poškodeného, jazdil by vo vedľajšom

ľavom jazdnom pruhu vzhľadom na postavenie poškodeného v strede jazdného pruhu v smere jeho jazdy.

Tieto úvahy plynúce zo zistení z procesu dokazovania logicky vedú k záveru, že skutkový dej ustálený konajúcim súdom je správny. Na doplnenie dokazovania nie je potrebná rekonštrukcia, pretože obžalovaný mal dostatočnú vzdialenosť a čas na to, aby videl a mohol reagovať na pokyn policajta k zastaveniu motorového vozidla. Skutočnosť, že negoval tento pokyn, je zrejmá z jeho konania, ktoré bolo motivované jediným cieľom, uniknúť pred policajtmi, keďže bol vo výkone zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Podľa názoru odvolacieho súdu protichodné tvrdenia ohľadom vzdialenosti, odkiaľ auto vychádzalo, až po miesto, kde došlo k incidentu, na ktoré obhajoba poukazuje v odvolaní, nie sú, pretože obžalovaný viedol motorové vozidlo po štátnej ceste v obci Nižný Kručov v smere na obec Komárany. Intenzívne vyhýbanie sa vľavo motorovým vozidlom bolo vyvrátené výpoveďami svedkov Ľ. E. a A. C., na čo už bolo poukázané vyššie, pričom o služobnom výstroji členov hliadky ani odvolací súd nemal pochybnosti, ak policajti ako členovia hliadky boli služobne zaradení na plnenie úloh v teréne.

Z uvedených skutkových záverov možno vyvodit' i úmyselné zavinenie. Obžalovaný totiž viedol motorové vozidlo bez podstatnej zmeny smeru a rýchlosti jazdy v jazdnom pruhu, kde stál policajt dávajúc mu príkaz na zastavenie motorového vozidla, ktorý musel odskočiť, aby nedošlo k stretu motorového vozidla s ním, čím obžalovaný nielenže odignoroval pokyn policajta, ale aj násilím zmaril služobný zákrok, na vykonanie ktorého mal poškodený právomoc v zmysle § 63 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z., či podľa § 23 ods. 1 zák. č. 71/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Týmto konaním obžalovaný pôsobil na výkon právomoci verejného činiteľa, ktorým je policajt zaradený v službe vykonávajúci svoje služobné povinnosti (primerane R 36/1976).

Námietku obhajoby, že nebola vyvrátená hypotéza náhodnosti kauzality skutku, predovšetkým z dôvodu, že obžalovanému nebolo jasné, či išlo o policajta, nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. Z procesu dokazovania vyplynulo, že poškodený bol ustrojený podľa predpisov v služobnej rovnošate držiac zastavovací terčik a stojac v strede jeho jazdného pruhu, na základe čoho obžalovaný musel vedieť, že dochádza k služobnému zákroku zo strany polície a teda pokynu na zastavenie jeho motorového vozidla. Obžalovaný pozná predpisy na úseku v cestnej premávke a prax polície pri zastavovaní motorových vozidiel v rámci kontrol, sám bol účastný niekoľkých zastavení na pokyny dané políciou, na čo možno usudzovať aj z odsúdení za prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia v súvislosti s vedením motorových vozidiel počas uloženého zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, preto odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, aby uňho chýbala vedomostná zložka v čase spáchania skutku vo vzťahu k žalovanému konaniu. Ak obžalovaný viedol motorové vozidlo vo svojom jazdnom pruhu bez podstatnej zmeny smeru a rýchlosti jazdy aj napriek tomu, že videl, že mu policajt dáva pokyn na zastavenie, a svojou jazdou s motorovým vozidlom donútil odskočiť poškodeného zo svojej pozície zastavovania, tak týmto spôsobom prejavil aj vôľovú zložku vo forme chcel tak konať. Za daného stavu potom je ťažko akceptovateľná námietka, že príčinná súvislosť objektívnej stránky je narušená. Medzi konaním obžalovaného a následkom, ktorým je spôsobenie ujmy na zdraví poškodeného, je príčinná súvislosť (primerane rozhodnutie NS ČR 7Tz/58/2011).

Trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spácha páchatel' vtedy, ak použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Závažnejším spôsobom spácha páchatel' podľa ods. 2 písm. c) Tr. zákona čin uvedený v ods. 1, ak ho spácha niektorým zo spôsobov uvedených v § 138 Tr. zákona. V prípade použitia motorového vozidla, ktoré je voči telu dôraznejším (§ 122 ods. 3 Tr. zákona), sa posudzuje také konanie ako spáchanie činu so zbraňou. Policajt je verejným činiteľom v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zákona.

Keďže skutkové zistenia ustálené konajúcim súdom sú správne a zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, zákonu potom zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku, pretože obžalovaný práve spôsobom vedenia motorového vozidla smerujúceho na poškodeného Bc. G., ktorý ho zastavoval za účelom vykonania cestnej kontroly, chcel zmariť túto cestnú kontrolu, aby sa tak vyhol sankciám, ktoré mu hrozili, keďže vedel, že vedie motorové vozidlo počas uloženého trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel. Použitie motorového vozidla, ktoré obžalovaný nasmeroval na poškodeného, je nutné vyhodnotiť ako zbraň, pretože je voči telu dôraznejším a týmto ohrozoval poškodeného na zdraví a živote. Ide súčasne o akt násilia, ktorým obžalovaný chcel úmyselne pôsobiť na výkon právomoci poškodeného ako verejného činiteľa.

Súčasne obžalovaný naplnil aj znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, pretože obžalovaný tým, že viedol motorové vozidlo v dobe, kedy mu táto činnosť bola zakázaná, naplnil objektívnu stránku uvedeného prečinu.

Následne odvolací súd preskúmaval aj výrok o treste. Obžalovaný v podanom odvolaní nepredložil zásadné námietky voči tomuto výroku, iba v súvislosti s ním poukázal na to, že už mu bol za ten istý skutok uložený trest zákazu činnosti. Preto navrhol, aby súd upustil od ďalšieho potrestania, keďže doznáva, že riadil vozidlo bez oprávnenia.

S takouto argumentáciou sa odvolací súd vôbec nestotožnil aj keby sa obžalovanému ukladal trest iba za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona. Objektívna stránka uvedeného prečinu nespočíva v tom, že páchatel' vedie motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia, takéto konanie v prípade, ak ho nemá a nie je uložený zákaz činnosti, je posudzované ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. c) bod 1. zák. č. 372/1990 Zb.

V posudzovanej veci ale konajúci súd ukladal trest za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona a za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona spáchaných dňa 27.12.2019, t. j. pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. OT/44/2020 z 22.06.2021, ktorým bol obžalovanému za prečin podľa § 348 ods. 1 písm. písm. d) Tr. zákona spáchaný dňa 18.09.2020 uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Postup konajúceho súdu ak ukladal za takto zbiehajúcu sa trestnú činnosť súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona je správny. Správnym je aj použitie zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, pretože ho ukladal za zločin a prečin spáchaný viacerými skutkami. Na tomto mieste súčasne odvolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zákona je vo výroku o treste nadbytočným, keďže sa aplikovala zásada uvedená v ods. 2 a tá je prísnejšia. Správne zistil konajúci súd aj dve priťažujúce okolnosti, ktorými sú jednak ukládanie trestu za viaceré trestné činy (§ 37 písm. h Tr. zákona) a odsúdenie obžalovaného za úmyselné trestné činy v minulosti vo veci konajúceho súdu sp. zn. 13T/59/2019, či OT/44/2019 (§ 37 písm. m) Tr. zákona). Keďže poľahčujúce okolnosti u obžalovaného zistené neboli, v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona konajúci súd upravil trestnú sadzbu za najprísnejšie trestný čin, ktorým je útok na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona. Za uvedený zločin zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody na 3 roky až 8 rokov, čo pri aplikácii § 38 ods. 4 Tr. zákona znamená, že sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 4 roky 8 mesiacov (jednou tretinou je 20 mesiacov z rozdielu 5 rokov). Pri aplikácii sprísňovacieho ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona sa upravuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu na 10 rokov 8 mesiacov, keďže jedna tretina je 2 roky 8 mesiacov. V rámci tejto trestnej sadzby konajúci súd uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 5 rokov, čo je potrebné považovať za trest primeraný k všetkým okolnostiam prípadu, ako aj k osobe obžalovaného a k možnostiam jeho nápravy. Pre výkon tohto trestu bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním trestných činov nebol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin.

Súčasne bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 48 mesiacov, pretože trestné činy, za ktoré sa mu trest ukladal, boli spáchané v súvislosti s vedením motorových vozidiel, a trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla Škoda Favorit 135 Lux, ev. čísla E. XXX S., keďže trestný čin útoku na verejného činiteľa spáchal práve prostredníctvom tohto motorového vozidla. Okrem toho prostredníctvom neho spáchal aj prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest, správne konajúci súd zrušil výrok o treste v rozsudku tohto súdu sp. zn. OT/44/2020 z 22.06.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove s p. zn. 6To/23/2021 zo dňa 15.12.2021.

Uložený trest zodpovedá všetkým kritériám pre ukládanie trestu v zmysle § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona, keďže zohľadňuje závažnosť protiprávneho konania, spôsob spáchania skutku, osobu obžalovaného,

vedenie jeho doterajšieho života, ako aj možnosti jeho nápravy. K nej je potrebné uviesť, že u obžalovaného ide o piate odsúdenie, ak sa berie do úvahy ukládanie súhrnného trestu, pritom prečinov marenia výkonu úradného rozhodnutia sa dopustil vrátane teraz prerokúvaného celkom štyrikrát. Z uvedeného je teda evidentné, že doposiaľ ukladané tresty nemali na obžalovaného výrazný vplyv, preto i uloženie trestu prepadnutia veci má svoje opodstatnenie.

K návrhu obhajoby, aby obžalovanému boli priznané poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. b), c), h) Tr. zákona odvolací súd uvádza, že obžalovaný so zreteľom na povahu a charakter činu, jeho vzdelanie, vedomosti a životné skúsenosti vedel, že poškodený vykonáva služobný zákrok za účelom ho zastaviť, na čo bolo poukázané vyššie, a to vylučuje nedostatok vedomostí a skúseností u obžalovaného podľa § 36 písm. b) Tr. zákona. Obžalovaný nespáchal trestný čin ani v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby (§ 36 písm. c) Tr. zákona), pretože zo znaleckého posudku bez pochybností vyplýva, že u obžalovaného boli ovládacie a rozpoznávacie schopnosti zachované, čo znamená, že je plne trestne zodpovedným subjektom, pritom znalkyňa mala k dispozícii zdravotnú dokumentáciu obžalovaného a teda aj informácie ohľadne ústavnej liečby obžalovaného v liečebni Hraň. Skutočnosť, že u obžalovaného bola od malička popisovaná autistická symptomatika, čo sa konštatuje v lekárskej správe z hospitalizácie obžalovaného v roku 2010 (čl. 9 znaleckého posudku), nespochybňuje jeho trestnú zodpovednosť so zreteľom na závery teraz podaného znaleckého posudku. Napokon obžalovaný sa nenachádzal ani v tiesnivých osobných a rodinných pomeroch (§ 36 písm. h) Tr. zákona).

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné vo výroku o vine a pokiaľ ide o výrok o treste, po jeho preskúmaní nebol zistený dôvod na zmenu v jeho prospech, preto ho ako celok vyhodnotil ako nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol. Aj keď vo výroku o treste boli zistená formálna chyba, odvolací súd nezrušil napadnutý rozsudok, pretože toto pochybenie nemalo žiadny vplyv na postavenie obžalovaného a vecne správny a zákonný trest.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.